

ידע מצמיח תנוף

שני קולות בתוך לבי

נפת אלהים ליפת וישכן באהלי שם (בראשית ט', כ"ז)

אני אוהב את יצחק. יצחק הוא ילד שעושה שמח. הוא מגלגל אותי מצחוק עם הפרצופים והבדיחות שלו ומוסיף לי טעם לחיים. נדמה לי שאם הוא לא היה בפתח שלי החיים היו משעממים וסגרתיים הרבה יותר.

בשבוע שעבר יצא המורה שלנו למלואים ובמקומו דאגו לנו למורה מחליף, המורה יהושע, מורה מבגר ורציני. הוא הקפיד שנלמד היטב ושללא נפסיד אף שיעור. גם כשאמרנו לו שהמורה שלנו מוציא אותנו לפעמים לשיעור שממש או נותן לנו שיעור חפשי כשאנחנו מתנהגים יפה, זה לא עזר.

"אדרבה", הוא אמר, "אצלי תלמדו כמו שצריך. חפשי יש רק בהפסקות".

יצחק נסה לשנות את האווירה. במהלך השיעור היה פולט הערות מצחיקות במבטא מוזר, אף המורה יהושע לא שמח בהתנהגות של יצחק והיה שולח אותו שוב ושוב למנהל.

"בוא מהר", קרא לי יצחק באחת ההפסקות. הוא הצביע על המורה יהושע, שישב בפתח רכון על ספרי, שלחנו עמוס דפים רבים ומחברות.

"מה כל כך מענין בזה?" שאלתי בפליאה.

"המשקפים", לחש יצחק. "הוא הניח אותם על השלחן. אתה יודע שבלי המשקפים הוא כמעט עור?" לא הבנתי למה יצחק רומז. הוא המשיך: "בוא נחביא לו אותם. זה יהיה קטע גדול, לראות את המורה יהושע מחפש את המשקפים שלו - בלי משקפים. זה בטח יקח לו שיעור שלם ואנחנו נחגג".

ליצחק הייתה תכנית: שנינו נגש אל המורה יהושע. אני אשא אל אותו שאלה על נושא שכאילו לא הבנתי מהשעור, ויצחק יחביא בזריזות את המשקפים בין הדפים והמחברות.

לא ידעתי אם להסכים. הרגשתי שהפעם התעלול עבר את הגבול. "אמממ..." הססתי, "אני לא יודע..."

פתאום שמענו מאחורינו קול מר: "לא יפה לעשות דברים כאלה". זה היה צדוק, תלמיד מהפחה. התברר שצדוק עמד מאחורינו ושמע את התכנית.

"מקשיב לשיחות ועוד מתערב! אף אחד לא בקש ממך להביע דעה. וחוצ מצד, אסור קצת לחחק? תעגל קצת את הפנות - גא רבוע!" ענה לו יצחק.

הוא צודק, חשבתי. קצת בדור לא יזיק, צדוק לא ממש מבין בצחוקים.

צדוק לא נרתע. "המורה יהושע הוא יהודי מבגר, הוא עלול להפגע, אסור לנו להשפיל אותו ככה".

גם הוא צודק, חשבתי, המורה עלול להלחץ ואפילו עלול להתקל במשהו ולפל. הרי בלי המשקפים הוא כמעט לא מסתדר.

"אתה בא", משיך אותי יצחק לכוון הפחה.

ידע מצמיח תנוף

"אל תלך אתו", הזהיר צדוק, "זה כבר לא צחוק. זה מעשה רע".
 עם מי ללכת? מה לעשות? נשמתני נשימה צמקה והעפתי מבט לעבר הכתה, המורה יהושע
 עזין רכו על ספרי, המשקפים מנחים בפנת השלחן.
 "לא נראה לי שאני בא אתך", אמרתי ליצחק והתרחקתי משם.

"וואו, אתה נראה שמח במיוחד", קראה לעברי אמא כשחזרתי הביתה. "קרה משהו מיוחד
 היום?"

באמת הרגשתי שאני שמח, אף לא הבנתי למה. "ספר לי מה עבר עליך היום", געצה אמא.
 התחלתי לספר על כל הדברים הרגילים שעשיתי כמו בכל יום, אף פתאום נזכרתי
 במשקפים של המורה יהושע. "אני יודע", אמרתי, "התגברתי! בחרתי בטוב!" ספרתי
 לאמא את כל הספור.

אמא חיכה. "הספור שלך מזכיר לי את פרשת השבוע שלנו".
 "בפרשה מספר על שלשת בניו של נח: שם, חם ויפת", אמרה אמא. "חם עשה מעשה רע.
 הוא פגע באביו. שם עשה מעשה טוב ושמר על כבודו של אביו".
 "ויפת? מה עשה יפת?" הסתקרנתי.

"יפת", המשיכה אמא, "בחר להצטרף למעשיו של שם. התורה מספרת: 'ויקח שם ויפת
 את השמלה וישימו על שכם שניהם וילכו אחרנית...' שמת לב שאת הפעלה הראשונה
 'ויקח' כתבה התורה בלשון יחיד? מדוע? חז"ל מסבירים ששם התחיל במעשה הטוב ויפת
 בחר להצטרף אליו. מעניינת הברכה שברך נח את יפת בנו: 'יפת אלהים ליפת וישכן באהלי
 שם'..."

"אני מבין", אמרתי, "נח מברך את יפת שתמיד יתחבר לשם וילמד ממעשיו".
 "נכון מאוד", חיכה אמא והוסיפה: "ואני מברכת אותך שבכל פעם שתהיה לך התלבטות,
 תבחר בדרך הנכונה והטובה".
 הרגשתי שלמדתי משהו חשוב.
 פתאום עלה לי רעיון. לקחתי את החמש ופניתי לכוון הדלת.
 "לאן אתה הולך?" שאלה אמא.
 "יש לי כמה דברים חשובים לומר ליצחק", עניתי.